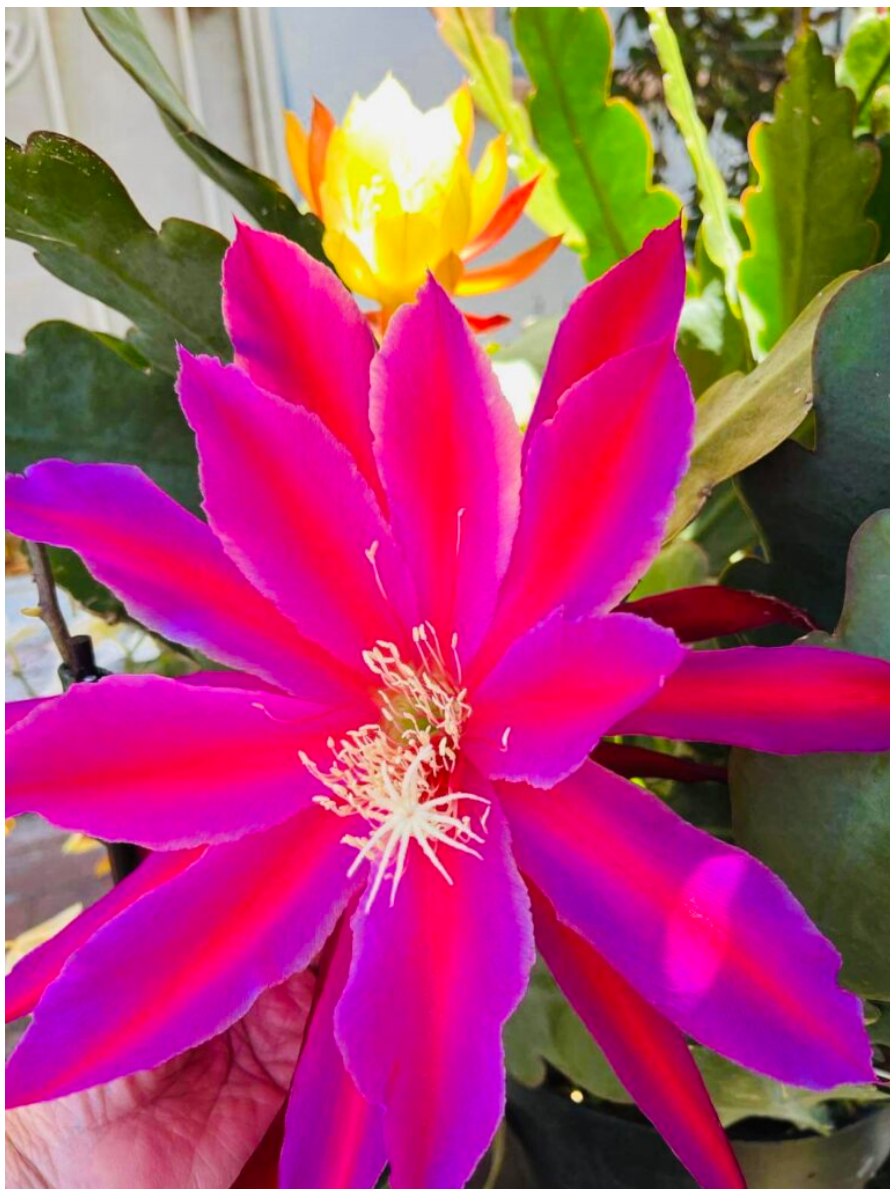

CAO MỸ NHÂN – VẦN: 2 Truyện Ngắn Và CHÙM THƠ CAO MỸ NHÂN.

**

CHUYỆN HÔM KIA. CAO MỸ NHÂN

*

Chuyện hôm qua đã cũ rồi, nên “Chuyện hôm kia” còn cũ rích hơn nữa.

Anh đang mỉm cười xem thôi mình định nói gì ?

Có gì đâu mà ...nổi chó, đó là một cụm từ, tương gióng như một chùm hoa trong bài thơ " Chiêm bao" của thi sĩ Bùi Giáng .

Anh lặng người đi một thoáng, anh biết lúc này mình đang buồn lắm, anh có thể khiến mình vui tức khác, nhưng anh vẫn không làm.

Tại sao thế?

Người ta rất thương một tha nhân hợp hời, có thuốc cứu sống trong tay, nhưng vẫn nhất định không đưa cho kẻ hợp hời đó uống.

Vì nếu kẻ hợp hời đó sống lại, tha nhân đó sẽ biến thành thân nhân của vị đại phu ngay.

Nên đã quyết liệt thế, là cùng thiên nhiên bỏ mặc khách hợp hời bên trời, nếu Thượng Đế cho người hợp hời đó sống, thì được sống, mà nếu không tự lực được, như cánh chim không vươn lên nổi, phải tan ra thành cát bụi vô thường...

Thì cũng đành thôi...

Anh, chớng lẽ anh lại " tàn bạo " thế sao ?

Anh trầm tư, rồi ung dung trả lời: " sao không bảo là tôi ác, còn cần tránh tiếng " ác " này ? Có phải vì quá đăm say tôi đó không?"

Tại sao anh cứ đọc được ý nghĩ của mình, tôi phải nghe trọn một ngày những bài thơ của Bùi Giáng, do đó các thành phần các giới trong nước bàn soạn,tán tụng ông thi sĩ cuống chữ này.

Khỏi sự, nhà thơ họ Bùi chẳng gần bước, khinh khi thế nhân, trong phạm vi khả năng khiêm tốn nhất, là " điên " cho thiên hạ khỏi thế cục.

Người ta có thể điên theo mức độ bất như ý của mình ...

Điên vì thời cuộc, vì danh dự, vì tự ái, vì bị áp bức, ganh ghét, xấu hổ, mất mát, ân hận...vv...

Chắc tôi có thể bị điên vì mức độ nhẹ nhõm trong những lý do nêu trên, vì mất mát và ân hận.

Anh thà dài: " có thể chết vì ân hận thôi, nhưng trong tâm tư vẫn như vương vấn một điều là tiếc nuối phải không ?

Lại hình như đúng quá. Song nếu chờ anh đưa linh đan cho uống, thì, có lẽ mình đã định tháp ngàn thương rồi.

Do đó có 2 người : anh và mình, phải đào huyết chôn cất cuộc tình buồn...

Ngắm một tình bơ vơ trong nỗi sầu tư thơ Bùi Giáng kể lại "chuyện hôm kia ", mình đành tự bạch với thỉnh không, và thẹn nhuần tư tưởng hư vô ngay khi mình đang có tất cả .

Thế nhưng, mình có thể tìm anh trong nỗi nhớ, ấy là mình tiếc lộ cho anh hay:

Thực ra, riêng bài thơ Chiêm Bao của thi sĩ Bùi Giáng, có cái tên tức cười lắm : " Tặng Lyn Rô ", tức là ông nhà thơ cũng chữ đó tặng Nữ tài tử điện ảnh Mỹ Marilyn Monroe từ năm 1962 lận .

Sao anh không cười vậy ? Này nhé :

Màu xuân trong mơ màng pha in mặt

Khắp môi hường nhắc lại chuyện hôm kia

(Lyn Rô. Bùi Giáng 1962)

Anh không cười, nhưng cũng không trách mình sao hoang phí thời gian, thay vì mình học thêm computer, English ...đó không là hỏng lên mỗi lần Ipad lung tung xoe, mà nay không hiểu được anh, vì đang bị cấm vận iPhone .

Ca tụng một ngôi sao rực rỡ, nữ tài tử da trắng xoá, mà thép bút vẫn không xa nghiên mực còi thư:

Màu tô tinh sáng bừng từ phương còi

Đã từng soi bóng nguyệt lạc tin hoa

Giờ bặt tuyết giấy ngẹn trong thây thào

Dừng âm thanh ngoài cõi sóng thu loà

(Lyn Rô – Bùi Giáng)

Có phải quan võ đang " hỡi ôi", nghĩ rằng có thể người đang kể chuyện này, cũng may ra gặp hiểu một phần nào ý thơ Bùi Giáng, còn thì cứ Ma Ma, Phật Phật ...trong đầu thôi .

Đúng vậy, nhất là đoạn thơ tiếp :

Thành đất quạnh vắng rêu mưa thắm liêu

Nào Thương lương làn sóng động đêm ngà

Vùng phơ phất loà xoà em có chịu

Giục Đào Nguyên anh ngó hóm Liêm Hà

(Lyn Rô – Bùi Giáng)

Bao nhiêu đây, đây rồi câu "chuyện hôm kia" của thi sĩ Bùi Giáng, thành cặp vãn đáp :

Hỡi người quê ở nơi đâu ?

Thưa rằng tôi ở rất lâu quê nhà ! (Bùi Giáng)

Một học giả uyên bác thế, mà vãn đơn sơ, mộc mạc, chân chất, nhưng có chút ưu phiến, nên cuộc chia tay với ông đơn sơ một vài ngày, như trong thơ tặng Lyn Rô, đã kết thúc thật cảm động:

"Ly biệt tôi bồi bờ lạo đào

Em ra đi, đời bùng mặt khóc oà ..." (Bùi Giáng)

Anh thế dài thực sự rồi, anh đang thương cảm Bùi Giáng , bậc hiền triết tài hoa.

Vị thi sĩ này rất hiền, rất triết, không khố tâm, không chán ghét đời...

Thi sĩ Bùi Giáng đã đạt tới đỉnh điểm của hư vô, sao mình không có được một chút nhàn an nhiên tự tại ?

Chúng ta lại nói rằng: anh đang là mặt bằng suy tưởng, là vị thần xúc cảm của mình mà lâu nay mình vẫn tôn thờ...

Nhưng mình phải bình thản hơn nữa, đừng căn bệnh bấn chấn lo lắng không trộm kha thêm.

Hình như anh gật đầu ...

Có phải anh đang gác kiếm, để luyện linh đan cho mình dưỡng khí, dưỡng chí ...không ?

Đừng anh sẽ từ thật xa, xa lắm, thổi luồng gió mát phương nam tới, cho hoa lá quanh mình hồi sinh .

Thế thì, mình bớt chúc thi sĩ Bùi Giáng, viết thơ :

Hỡi mình khố não vì đâu

Xin thừa chính tại xưa, sau một người

Nên chi cứ giữ nụ cười

Mai kia tái ngộ vạn lời băng quơ... (thơ CMN).

CAO MỸ NHÂN

**

CUNG KIẾM NHỚ. CAO MỸ NHÂN

Trời đang giữa hạ mà sao lòng mình cứ ấm ướt như sắp sả vào thu .

Ngó lên bầu trời xanh, những đám mây trắng đứng lại ngoài cửa sổ lớn, bên hông căn phòng của mình.

Buổi trưa khô ráo, nhưng mát mẻ lạ lùng ...

Anh đang ở đâu rồi? Giờ này thì nhiệt độ đang ngói trên chiếc tàu, bay về hướng đông .

Anh lúc nào cũng quay lưng lại mặt trời ...người ta bảo nếu không phải vô tình, thì anh là một cánh chim đi trốn ...hiện tại .

Anh đừng có bấu môi chê bai nhé, vì mặt trời biểu hiện cho hiện tại, chúng ta phải nhiệt tình với hiện tại, đưa tay ôm lấy mặt trời, để cái hiện tại này không bị bôi xóa bởi thời gian .

Nói thì " trạng " thế, chứ thực tình mình cũng không muốn mặt trời để nung chan hoà xuống cái nơi, mà mỗi ngày mình nhớ anh ít nhất một lần...

Nghĩ tới đây, mình thấy như ...hờn anh quá . Mình chẳng bao giờ giận anh cả, còn hờn anh là vì không chịu tin anh, trong lúc anh rất thành thật .

Anh với mình lại đang trong tình trạng không là gì cả nhau, nhưng vẫn cứ như là không thể vắng nhau được một ngày .

Mình thấy quên anh một buổi xem thế nào, thì chính mình lại kiếm cách đi tìm anh, như người vô rừng đi tìm " trốn ", mà không dám ngậm ngùi .

Tại sao anh không biết đi đâu đó nhỉ ?

Làm rồi, chẳng những anh biết như mình nghĩ, mà còn biết rõ hơn mình nghĩ nữa. Ôi , thời gian quý hoá này, như đã xé trưa, sang chiều, có lẽ nào anh với mình đuổi bắt một cánh chim lạc trong mây ?

Sáng nay, mình đã nghe ch một trường ca " Hồn vọng phu " của nhạc sĩ Lê Thương, do người ca sĩ giọng Quảng Trị trình bày .

Nghe 2 tiếng đồng hồ luôn, tưởng là mình sắp hoá đá.

Chẳng lẽ mình " thân kính " anh đến độ nghĩ anh là chính phủ của mình, dù đó chỉ là chính phủ trên sân khấu kịch đời, mà mình lại là diễn viên khờ lụy nhất.

Không thoát ra được vai diễn, đành phải sống với mộng mơ, hư huyền vậy thôi.

Phía chân mây xa kia, mây trắng cứ mịn mù như hàng trăm ngàn cuộn khói bốc lên, thấy hình như có một cánh chim màu sáng bạc đang mải miết bay ...

Nội hờn giận, hơi giận thôi, vừa xém màu chiêu lệch, búng tan ra thành những sợi tơ mềm vương vãn hờn thơ, giọng anh quện chặt lấy cái iPhone của mình, anh đã tới nơi anh hẹn đến .

Ngày mai, tiếng trống khai quân sẽ vang lên ở phương trời viễn mộng, lòng anh sẽ nôn nao mệnh mang, hèn anh sẽ mở rộng tới chân trời ...

Chắc chắn vậy rồi, những hội ngộ của một thời lửa đạn xa xăm, mà ai cũng biết là chỉ còn trong ký ức .

Anh cứ sống thật với đời anh đi, lúc này, vì đã sống thật nơi quá khứ, để không phải nuối tiếc ở ngày mai, lỡ chẳng còn dịp gặp nhau ...

" Quan với quân lên đường, đoàn ngựa xe cuối cùng..." chao ôi, đẹp quá, ngọn cờ vàng phấp phới trong không gian ...đến đầu hành trình đó .

Ông nhạc sĩ Lê Thương tác gì bài nêu trên, hiện diện trong cuộc đời trước thế hệ chúng tôi .

Khi ông đứng trước mặt tôi vào một năm cuối thập niên 80 thế kỷ trước, ở Câu Lạc Bộ Dưỡng Sinh Viện Y Dược Học Dân Tộc Saigon xưa, thành phố đã bị đổi tên, tôi thưa là: " trường ca Hòn Vọng Phu nhạc sĩ đưa nhiều địa danh VN vào huyền thoại, nhưng vẫn có Thiên San, Man Khê vv ...trong thi thoại đó, thành người nghe vẫn mang cảm xúc mơ hồ ,cố định ...

Thời gian đó tôi đang làm Huấn luyện viên Dưỡng Sinh kiêm phụ trách chương trình văn nghệ Câu Lạc Bộ DS, nên nhạc sĩ tác giả Hồn Vọng Phu xuất hiện như hình ảnh một lão phu, mang truyện thuyết sọ ca ...

Tuy nhiên, thế hệ anh và các chiến hữu anh, những chàng chinh phu thiết thọ, khi quan với quân lên đường, không cần phải trường đình, tẩu quán ... mới tác động tinh thần kẻ , vì những người đi năm ấy, rồi năm ấy vv... đã mỗi người là một trang sáo sáng chói trên nền Cộng Hoà rực rỡ ở bên này sông Bến Hải rồi .

Vì thế cho nên, những ngày xa xứ của thế hệ lưu vong chúng ta hôm nay, còn mãi hận thù khi kể chuyện ... ngàn năm, dù ngàn năm khác sẽ qua ...

Phải gặp nhau ở những đại hội thao trường, mới vượt ve được nỗi sầu quyết tử, hun đúc chí anh hùng ... một thời đã yêu cung kiếm nào xưa, để hoài tiếc nhớ ngày nay...

Anh “Thân Kính ” , chúc anh cùng quý ông hăng say, nhiệt thành nơi đại hội huynh đệ chi binh, cùng thương mãi ... nghiệp lính đang đang của chúng mình ...

CAO MỸ NHÂN

CHÙM THƠ CAO MỸ NHÂN

ÁNH HÀO QUANG. CAO MỸ NHÂN

Em giăng lưới thiêu thân

Mê si anh thật gòn

Rất cần như ánh sáng

Đang rực rỡ tình xuân

*

Anh có là hào quang
Hay lân tinh mờ màng
Tóc tơ em ướt rười
Khóc cuộc tình dẫu dang

*

Người yêu dẫu xa xưa
Hay tình nhân bây giờ
Hỡi người anh thân quý
Bóng đèn hiu hắt mưa

*

Trong vũng nước hào quang
Một lặn trôi bẽ bàng
Hồn thơ em say đắm
Cánh sếu rơi mênh mang ...

*

Hawthorne 22 – 7 – 2025

CAO MỸ NHÂN

*

ĐƯỜNG THÁNH CHIẾN. CAO MỸ NHÂN
Đó là đạo “ Tình Yêu “
Tuy ngó chung một chiều
Anh với em thánh chiến

Không rao giảng tín điếu

*

Anh giành ngôi Giáo chủ

Ban phát khắp thế gian

Hiện dân phù sinh đạo

Cho tất cả giai nhân

*

Đứng trên bờ ma giáo

Lần ranh hú chính, tà

Trái tim sa chú nguyện

Lời mật tông quá đà

*

Thần sâu, quỳ khốc ơ

Thiên đớt cả mặt trời

Lửa càn khôn cháy đỏ

Anh Vĩnh Cửu tuyệt vời ...

*

Rancho Palos Verdes 8 – 7 – 2025

CAO MỸ NHÂN

*

CHUYỆN NHÀ THƠ. CAO MỸ NHÂN

Anh nói với em rằng:

” Nếu không làm được một bài thơ hay
Thì chững bao giờ nên nhân danh Thi Sĩ “
Em mặc cò quay đi ...

*

Bài thơ hay phải viết thế nào
Các thi sĩ chưa từng hỏi : ” làm sao ? “
” Làm sao ư, chỉ là tưởng tượng
Một bài thơ trong ý nghĩ xôn xao...”

*

Đã có người hỏi Thi Sĩ Tô Thùy Yên
” Xin cho biết bài thơ hay nhất của ông ? “
Nhà Thơ tên tuổi ấy lắc đầu ngay:
” Tôi chưa vừa ý bài viết thực sự “

*

Thi Sĩ Thanh Tâm Tuyên từ lự
Mọi lần ai hỏi về thơ
” Rằng thơ tác giả X đó hay, hay dở ? “
Lặng yên, nói: ” Mọi thơ một riêng tư “

*

Mùa thu năm 1994, ở Praha Tiệp Khắc
Thi Sĩ Cung Trầm Tưởng suốt đêm nói Thơ
” Nay, Thơ là cái Đạo

Tuỳ theo người tôn sùng tôn giáo ...vợ n vợ ...”

*

Vậy thì, thơ là vu vơ, riêng tư

Đừng đưa ra bàn luận

Hay thích t bày c m nhận

Hãy ngâm lên, coi th tha nhân

Rung động hay th n nhiên

CAO MỸ NHÂN

*

BÓNG THỜI GIAN. CAO MỸ NHÂN

*

Vừa th y bóng thời gian đưa ngoài c a

Tung bụi mù trong kho nh kh c hoang mê

Đoàn xích th cu ng phi ngang bi n l a

Nhưng ngựa anh vĩnh vi n quên đường v

*

Người yêu hồi tháng năm qua lãng đãng

Con đò tình th a đó trôi lang thang

Sa trường nào xô anh vào dĩ vãng

Đ h n thơ em xa xót điều tàn

*

Như điệp khúc tuyệt tình ca b t tận

Rượu hoàng hoa thắm ướm đọt trời này

Non sông nào gấm lên câu ướm hận

Núi kinh hoàng khố lụy tựa cơn say

*

Rồi tất cả biến tan vào hiu quạnh

Những lời câm hoang phách huyễn hư trào

Bầy ngựa chiến ngơ yên ngoài đọt lạnh

Thời gian nằm thẩn thức khóc chiêm bao...

CAO MỸ NHÂN

*

BẠN VÀ TÔI. – CAO MỸ NHÂN

Lâu nay tôi bạn hiếm khi gấm

Lỡ sông in tuồng một ... cớ nhân

Cạnh biển, nhìn xa : đâu cũng thích

Bên non, ngó cận : đó là thân

Thơ như lũ lụt, càng thương bút

Chữ tuồng hạn khô, mới nợ vãn

Hỏi đã bao giờ nghe xúc cớ

Tâm viên ý mã vụt qua sân ...

CAO MỸ NHÂN (HNPD)

5 – 7 – 2025

*

NƠI BÁT QUÁI ĐẺ. — CAO MỸ NHÂN

*

Một nửa trăm năm em nhớ anh

Nhưng thôi, nói mãi cũng không đành

Thời gian như mũi thù truy nấp

Nó khiến mình già cỗi, mòng manh

*

Tơ tóc ngày xưa hớt mượt mà

Tâm tình thì vẩn rộng bao la

Chẳng không êm ái, mà khô khốc

Ngó mãi đâu còn vạt thướt tha

*

Xuân sắc chưa phai đã nát tan

Bao nhiêu ưu ái bằng than van

Ô hay chân thực, thành hư huyễn

Duy có điếu thương xót chông tàn

*

Thế kẻ thường ca tụng vĩ mô

Ôi thôi vạn sự xấp trong mớ

Thế nên tất cả đều an nhàn

Nơi chốn ngàn thu “ bát quái đản ”

*

Rancho Palos Verdes 12 – 5 – 2025

CAO MỸ NHÂN (HNPD)

18 – 5 – 2025

*

GIÓ THÌ THỀM. CAO MỸ NHÂN

*

Mỗi ngày anh gọi tên em

Một lần, rồi cũng anh quên nhiều lần

Bởi vì danh tính phù vân

Nghe như hơi gió thì thềm bên tai

*

Thôi thì địa ngục, thiên thai

Kêu tên thay tiếng thề dài, thưa anh

Mỗi ngày tình muộn mong manh

Gió lên, mây nổi cuốn thành biển khơi

*

Tháng ngày cõi thế rong chơi

Có anh, nên đặt với trời dửng dưng

Hẹn chơi vui giữa núi rừng

Lòng hoang liêu giữa đón mừng, chia phôi

*

Mỗi ngày anh hỏi chung đôi

Mà sao sương khói đơn côi đi v

Th than hay tự v v

Thiên thai, địa ngục cận kề tình ơi...

*

CAO MỸ NHÂN

*

CHO TÀN TẠ XƯA. CAO MỸ NHÂN

*

Năm năm thêm muộn màng hơn

Vn trong song cửa, sao hờn chân mây

Đông tây chót ngốt sầu cay

Niềm tin mòn mỏi, tháng ngày triền miên

*

Năm năm xa xót oan khiên

Chén buồn tri kỷ từng phiên dặn dò

Đã rồi dang dở hờn thơ

Vừa mong hạnh ngộ, đã chờ quan san

*

Năm năm trúc vọng th than

B sông núi lại cho tàn tạ xưa

Bây giờ thời cũng qua trưa

Quyên kêu khn giọng, quc chưa hẹn v

*

Năm năm buông thõ lời thõ

Ai mang tròng lệnh đặt kờ binh đao

Chiêu quân, khai hội chiền hào

Năm năm đã trỏ tuyền đờu sỏ xanh...

Suối Bạc 28 – 11 – 2014

CAO MỸ NHÂN